

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.25.0003.N

S.D.M.,

eiseres,

vertegenwoordigd door mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, Drie Koningenstraat 3, waar de eiseres woonplaats kiest.

tegen

LANDSBOND VAN LIBERALE MUTUALITEITEN, met zetel te 1050 Elsene, Livornostraat 25, ingeschreven bij de KBO onder het nummer 0411.729.366,

verweerder.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Gent, afdeling Gent, van 7 oktober 2024.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft op 29 april 2026 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadsheer Bruno Lietaert heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiseres voert in haar verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

1. Krachtens artikel 100, § 1, eerste lid, ZIV-wet, wordt de werknemer als arbeidsongeschikt erkend in de zin van deze wet, indien hij alle werkzaamheid heeft onderbroken als rechtstreeks gevolg van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen waarvan erkend wordt dat ze zijn vermogen tot verdienen verminderen tot een derde of minder dan een derde van wat een persoon, van dezelfde stand en met dezelfde opleiding, kan verdienen door zijn werkzaamheid in de beroepencategorie waartoe de beroepsarbeid behoort, door betrokkene verricht toen hij arbeidsongeschikt is geworden, of in de verschillende beroepen die hij heeft of zou kunnen uitoefenen hebben uit hoofde van zijn beroepsopleiding.

Krachtens artikel 100, § 2, eerste lid, ZIV-wet wordt als arbeidsongeschikt erkend, de werknemer die een toegelaten arbeid hervat op voorwaarde dat hij, vanuit geneeskundig oogpunt, een vermindering van zijn vermogen van ten minste 50 pct. behoudt.

Die bepaling wijkt af van de voorwaarde van het vermogen tot verdienen voorgescreven bij paragraaf 1, ten gunste van de werknemer die, zoals bepaald in die paragraaf, arbeidsongeschikt is geworden en later, overeenkomstig paragraaf 2, een arbeid hervat. De toepassing van artikel 100, § 2, eerste lid, ZIV-wet vereist niet dat de werknemer nog voldoet aan de voorwaarde van vermindering van het verdienvermogen vermeld in paragraaf 1.

2. De appelrechters oordelen dat:

- de bedoeling van artikel 100, § 2, ZIV-wet erin bestaat om alleen die verze-kerden in aanmerking te nemen die nog een behoorlijke stoornis vertonen en zonder enige twijfel nog niet in staat zijn volledig te hervatten;
- een gedeeltelijke werkhervatting alleen mogelijk is voor de werknemers die zonder die hervatting nog steeds zouden beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 100, § 1, ZIV-wet;
- artikel 100, § 2, ZIV-wet een modaliteit van erkenning van de arbeidsongeschiktheid op grond van artikel 100, § 1, ZIV-wet betreft;
- indien de adviserend arts oordeelt dat de sociaal verzekerde niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 100, § 1, ZIV-wet, ook de erkenning op basis van artikel 100, § 2, ZIV-wet vervalst;
- wanneer de verzekerde met zijn vordering nastreeft dat hij een erkenning blijft behouden in de zin van artikel 100, § 2, ZIV-wet, hij moet aantonen dat hij ook verder arbeidsongeschikt blijft in de zin van artikel 100, § 1, ZIV-wet, uitgezonderd het aspect dat alle werkzaamheid volledig gestaakt moet zijn;
- waar de verweerder terecht opmerkt dat de deskundige zich enkel heeft uitgesproken over het verdienvermogen van de eiseres en derhalve de criteria van artikel 100, § 2, ZIV-wet niet geheel correct heeft beoordeeld, dit geen gevolgen heeft voor de uiteindelijke beoordeling van het geschil aangezien de deskundige duidelijk heeft gemeend dat het verdienvermogen van de eiseres slechts voor 50 pct. verminderd was en niet voor 66 pct., zodat zij niet langer voldoet aan de voorwaarde van artikel 100, § 1, ZIV-wet, waaruit volgt dat het tweede besluit van de deskundige komt te vervallen, waarin hij vermeldt dat hij meent dat de eiseres vanaf 21 april 2022 verder nog een graad van arbeidsongeschiktheid heeft die door artikel 100, § 2, ZIV-wet wordt bepaald;
- er geen redenen zijn om af te wijken van het advies van de deskundige inzake de toepassing van artikel 100, § 1, ZIV-wet.

3. De appelrechters die aldus oordelen dat de eiseres niet langer arbeidsongeschikt is in de zin van artikel 100, § 2, eerste lid, ZIV-wet omdat zij niet langer voldoet aan de voorwaarde van vermindering van het verdienvermogen als ver-

meld in artikel 100, § 1, eerste lid, ZIV-wet, en op die grond het hoger beroep van de verweerder gegrond verklaren en voor recht zeggen dat de eiseres vanaf 21 april 2022 niet langer arbeidsongeschikt is in de zin van artikel 100, § 1 en § 2, ZIV-wet, schenden artikel 100, § 2, eerste lid, ZIV-wet.

Het middel is gegrond.

Kosten

4. Overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek dient de verweerder te worden veroordeeld tot de kosten.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest behalve in zoverre dit het hoger beroep van de verweerder ontvankelijk verklaart.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Veroordeelt de verweerder tot de kosten.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het arbeidshof te Antwerpen.

Bepaalt de kosten voor de eiseres op 375,20 euro en op 24 euro ten gunste van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit eerste voorzitter Eric de Formanoir, als voorzitter, sectievoorzitter Mireille Delange, en de raadsheren Bruno Lietaert, Eva Van Hoorde en ere-sectievoorzitter Koen Mestdagh, plaatsvervangend magistraat, en in openbare rechtszitting van 1 juni 2026 uitgesproken door eerste voorzitter Eric de Formanoir, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Mike Van Beneden.

M. Van Beneden

K. Mestdagh

E. Van Hoorde

B. Lietaert

M. Delange

E. de Formanoir

24/W/33428/

VOORZIENING IN CASSATIE

Aan het Hof van Cassatie van België

geeft te kennen:

mevrouw S.D.M.,

eiseres tot cassatie,

vertegenwoordigd door de ondergetekende, Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, aan de Drie Koningenstraat 3, waar keuze van woonplaats wordt gedaan,

wat volgt.

De eiseres tot cassatie, voornoemd, verklaart hierbij zich in cassatie te voorzien tegen het hieronder nader omschreven arrest en cassatieberoep aan te tekenen tegen de hieronder nader aangewezen partij.

BESTREDEN UITSPRAAK EN PARTIJ WAARTEGEN CASSATIEBEROEP WORDT AANGETEKEND

Dit cassatieberoep is gericht tegen het arrest dat op 7 oktober 2024 door de zesde kamer van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, op tegenspraak werd gewezen in de zaak, ingeschreven op de algemene rol onder het nummer 2024/AG/5, van de eisers tot cassatie, als geïntimeerde, tegen:

de LANDSBOND VAN LIBERALE MUTUALITEITEN, verzekeringsinstelling erkend om diensten te verlenen in het kader van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994, met zetel te 1050 Brussel/Elsene, aan de Livornostraat 25,

toen appellant, thans verweerder in cassatie,

en tegen die verwerende partij.

Deze voorziening in cassatie is gesteund op het volgende middel en de volgende conclusie.

OVERZICHT

I. BESTREDEN UITSpraak EN PARTIJ WAARTEGEN CASSATIEBEROEP WORDT AANGETEKEND.....	2
II. FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE	3
III. MIDDELEN	5
Enig middel.....	5
MIDDEL	5
Geschonden wettelijke bepalingen	5
Aangevochten beslissing.....	6
Grieven.....	12
<i>Conclusie</i>	17
OM DEZE REDENEN.....	21

FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE

1. De eiseres was als notarieel jurist (werkneemster) tewerkgesteld toen zij op 7 februari 2019 naar aanleiding van een rugoperatie als arbeidsongeschikt werd erkend (met toepassing van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet).

In september 2019 kreeg de eiseres van de verweerder, haar ziekteverzekeraar, de toelating het werk deeltijds te hervatten met toepassing van artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet.

Op basis van een onderzoek van 6 april 2022 oordeelde de adviserend arts van de verweerder dat de eiseres vanaf 21 april 2022 niet langer arbeidsongeschikt was in de zin van artikel 100 van de Ziekteverzekeringwet omdat haar letsels of functionele stoornissen niet zwaar genoeg meer zijn om haar geschiktheid met twee der-

de te verminderen. De adviserend arts van de verweerder vermeldde in zijn verslag gericht aan het arbeidsauditoraat ook dat de eiseres niet langer arbeidsongeschikt was in de zin van artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet.

2. Tegen die beslissing tekende de eiseres *beroep* aan bij de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Oudenaarde.

Bij *tussenvonnis* van 20 december 2022 stelde de arbeidsrechtbank een deskundige aan om de rechtbank technisch advies te geven over de vraag of de eiseres vanaf 21 april 2022 en verder een graad van arbeidsongeschiktheid had en eventueel nog heeft, die door artikel 100, § 1 van de Ziekteverzekeringwet wordt bepaald, en in het bevestigende geval ook na te gaan of de eiseres een graad van ongeschiktheid heeft die door artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet wordt bepaald.

In zijn definitief verslag, neergelegd op de griffie op 12 mei 2023, adviseerde de deskundige de arbeidsrechtbank als volgt:

"Inzake of de eisende partij vanaf 21 april 2022 en verder een graad van arbeidsongeschiktheid had en eventueel nog heeft, die door artikel 100 § 1 van de gecoördineerde Wet van 14 juli 1994 wordt bepaald is het antwoord dat dit niet het geval is.

Inzake of de eisende partij vanaf 21 april 2022 en verder een graad van arbeidsongeschiktheid had en eventueel nog heeft, die door artikel 100 § 2 van de gecoördineerde Wet van 14 juli 1994 wordt bepaald, is het antwoord dat dit het geval is".

Bij *eindvonnis* van 11 december 2023 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering van de eiseres als volgt gegrond:

- de bestreden beslissing van 11 april 2022 werd vernietigd;
- er werd geoordeeld dat de eiseres vanaf 21 april 2022 en daarna nog steeds arbeidsongeschikt was in de zin van artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet;
- de verweerder werd veroordeeld tot betaling van de overeenkomstige uitkeringen, op voorwaarde dat aan de overige toepassingsvereisten voldaan is;
- de verweerder werd met toepassing van artikel 1017, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek verwezen in de kosten van het geding.

Tegen dat vonnis tekende de verweerder *hoger beroep* met een verzoekschrift dat op 9 januari 2024 werd neergelegd ter griffie van het hof van beroep Gent, afdeling Gent, hoger beroep.

Bij *arrest* van de zesde kamer van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, van 7 oktober 2024

- verklaart het arbeidshof het hoger beroep van de verweerder ontvankelijk en gegrond,
- hervormt het arbeidshof het bestreden vonnis van de eerste rechter, behoudens wat de beslissingen over de ontvankelijkheid van de vordering en de verwijzing in de kosten betreft;
- oordeelt het arbeidshof opnieuw en
  - verklaart het de oorspronkelijke vordering van de eiseres ongegrond;
  - bevestigt het de bestreden beslissing van de adviserend arts van de verweerder van 11 april 2022;
  - veroordeelt het de verweerder bijkomend tot de kosten van de procedure in hoger beroep.

Tegen dat arrest voert de eiseres het volgende middel tot cassatie aan.

MIDDELEN

Enig middel

MIDDEL

Geschonden wettelijke bepalingen

artikel 100, § 1, eerste lid, en § 2, eerste lid, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994

Aangevochten beslissing

In de bestreden beslissing verklaart het arbeidshof, recht sprekend over de vordering van de eiseres strekkende tot bevestiging van het vonnis van de eerste rechter, dat

- de beslissing van 11 april 2022 van de adviserend arts de verweerder vernietigt,
- oordeelt dat de eiseres daarna nog steeds arbeidsongeschikt was in de zin van artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet
- de verweerder veroordeelt tot betaling van de dienovereenkomstige uitkeringen op voorwaarde dat aan de overige toepassingsvereisten is voldaan

het hoger beroep van de verweerder tegen het vonnis van de eerste rechter gegrond, bevestigt het de bestreden beslissing van de adviserend arts van de verweerder van 11 april 2022 en zegt het voor recht dat de eiseres vanaf 21 april 2022 niet langer arbeidsongeschikt is in de zin van artikel 100, § 1 en § 2, van de Ziekteverzekeringwet. Het arbeidshof neemt die beslissing op grond van alle vaststellingen en motieven waarop zij steunt en die hier beschouwd worden integraal te zijn hernomen en in het bijzonder de volgende:

" 6.2.

[...]

Naar aanleiding van het door de eerste rechters bevolen deskundigenonderzoek is er nadat de deskundige zijn verslag had neergelegd, tussen partijen een betwisting ontstaan over de interpretatie van de bepalingen van artikel 100, § 1 en § 2 van de ZIV-wet en meer bepaald over het precieze verband tussen de erkenningen van arbeidsongeschiktheid zoals voorzien in de paragrafen 1 en 2 van artikel 100 van de ZIV-wet. [...]

[...]

Om als arbeidsongeschikt te worden erkend in de zin van de ZIV-wet met het oog op de toekenning van arbeidsongeschiktheidsuitkeringen, moet de werknemer volgens artikel 100, § 1 van de ZIV-wet [...] voldoen aan de volgende voorwaarden:

- (1) Er moet een onderbreking zijn van alle werkzaamheid.*
- (2) Deze onderbreking moet het rechtstreeks gevolg zijn van de intrede of de verergering van letsels of functionele stoornissen.*
- (3) Het verdienvermogen moet verminderd zijn tot 1/3 of minder dan 1/3 van wat de refertepersoon zou kunnen verdienen.*

De ZIV-wet voorziet in artikel 100, § 2 evenwel in een mildering van het principieel verbod om een werkzaamheid te cumuleren met een arbeidsongeschiktheidsuitkering door eveneens als arbeidsongeschikt te erkennen: de werknemer die een toegelaten arbeid hervat op voorwaarde dat hij, vanuit geneeskundig oogpunt, een vermindering van zijn vermogen van ten minste 50% behoudt. [...]

Meteen is duidelijk dat wie niet aan de voorwaarden van artikel 100, § 1 van de ZIV-wet heeft voldaan, niet kan overstappen naar artikel 100, § 2. De tekst van dit artikel laat hierover geen twijfel bestaan: de betrokkene hervat de arbeid, maar moet een vermindering van zijn vermogen van ten minste 50% behouden.

6.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de adviserend arts van [de verweerder] de arbeidsongeschiktheid van [de eiseres] niet alleen of niet specifiek heeft beëindigd op grond van artikel 100, § 2 van de ZIV-wet, maar deze heeft in het algemeen vastgesteld dat [de eiseres] niet meer als arbeidsongeschikt kon worden erkend in de zin van artikel 100 van de ZIV-wet. Bijgevolg achtte [de verweerder de eiseres] ook niet langer arbeidsongeschikt in de zin van artikel 100, §1.

Het hof benadrukt dat de arbeidsongeschiktheid waarvan sprake is in artikel 100, § 1 van de ZIV-wet in essentie van economische aard is. Er wordt in artikel 100, § 1 van de ZIV-wet immers verwezen naar het "vermogen tot verdienen". Het is de mate waarin dat verdienvermogen is aangetast door de letsels of functionele stoornissen die bepalend is om uit te maken of een werknemer arbeidsongeschikt is in de zin van artikel 100, § 1 van de ZIV-wet. Het is bijgevolg niet de mate waarin de fysieke of psychische integriteit is aangetast die beslissend is om te kunnen spreken van arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 100, § 1 van de ZIV-wet, maar wel de mate waarin door de letsels of functionele stoornissen het vermogen om door het verrichten van arbeid inkomsten te verwerven die tot het levensonderhoud kunnen bijdragen, werd verloren of verminderd. (P. GOSSERIES, "L'incapacité de travail des salariés et des indépendants en assurance indemnité obligatoire", JTT1997, 83)

De mogelijkheid van een werkhervatting op basis van artikel 100, § 2 van de ZIV-wet vormt een mildering van het uit § 1 van hetzelfde artikel afge-

leide verbod om een beroepsactiviteit ("alle werkzaamheid heeft onderbroken") te cumuleren met een uitkering voor arbeidsongeschiktheid. Overeenkomstig artikel 100, § 2 van de ZIV-wet kan de werknemer een beroepsactiviteit hervatten, na ze volledig gestaakt te hebben, en daarbij het voordeel van de tegemoetkoming uit de ziekte- of invaliditeitsverzekering behouden, voor zover de adviserend arts daarvoor toelating geeft en de werknemer vanuit medisch oogpunt een vermindering van 50% behoudt.

Artikel 100, § 2 van de ZIV-wet heeft betrekking op de medische beperking van de werknemer: deze moet nog altijd minstens 50% bedragen. (P. GOSSERIES, "L'incapacité de travail des salariés et des indépendants en assurance indemnité obligatoire", JTT 1997, 88) In het kader van artikel 100, § 2 van de ZIV-wet kan de werknemer dus het werk hervatten, wat betekent dat de werknemer een zekere fysieke/psychische geschiktheid moet vertonen, maar medisch gezien zal er toch nog altijd sprake moeten blijven van een ernstige beperking (van minstens 50%). Artikel 230, § 2, lid 3 in fine van het ZIV-KB bepaalt hierover dat de adviserend arts de toelating kan verlenen om tijdens de ongeschiktheid een beroepsactiviteit uit te oefenen voor zover die verenigbaar is met de betrokken aandoening.

De adviserend arts moet zich niet zozeer de vraag stellen in welke mate de betrokken aandoening de normale of volledige hervatting beperkt of verhindert. Veeleer is het de bedoeling om na te gaan hoe de reeds gedeeltelijk herwonnen gezondheid kan ingezet worden om tot een arbeid over te gaan die de terugkeer naar de volledige gezondheid kan bevorderen. De filosofie achter artikel 100, § 2 behelst zowel het herstel van het gezondheidsverlies als het herstel van het loonverlies. (L. MAROY, "Toegelaten arbeid tijdens een période van arbeidsongeschiktheid", Inf. RIZIZ 1984, 248)

Artikel 100, § 2 van de ZIV-wet gaat uit van een vermindering van het vermogen van een strikt geneeskundig oogpunt uit. (Arbh. Gent (afd. Brugge), 8 februari 1990, 229). De zinsnede "een vermindering van zijn vermogen van ten minste 50%" betreft het fysieke vermogen van de verzekerde, niet het verdienvermogen. (Arbh. Brussel 22 Oktober 2020, Soc. Kron. 2022, 204) In deze context is het belangrijk dat de adviserend arts moet nagaan of een hervatting van de arbeid verenigbaar is met de gezondheidstoestand van de werknemer. Hij kan zijn opdracht niet beperken tot een louter medisch onderzoek van de betrokkene. Zijn taak situeert zich daarentegen in de relatie werknemer-arbeid, zodat er ook gegevens moe-

ten worden ingezameld over de concrete arbeidspost (L MAROY, "Toegelaten arbeid tijdens een période van arbeidsongeschiktheid", Inf. RIZIV 1984, 248), wat in de voorliggende zaak ook gebeurd is.

6.5. Inzake het onderling verband tussen de bepalingen van artikel 100, § 1 en § 2 van de ZIV-wet blijkt uit de rechtsleer dat er 2 interpretaties mogelijk zijn.

Een eerste stelling zegt dat artikel 100, § 2 enkel een uitzondering inhoudt op de eerste voorwaarde van artikel 100, § 1. Artikel 100, § 2 van de ZIV-wet maakt een (verdere) erkenning van de arbeidsongeschiktheid mogelijk ook als niet iedere werkzaamheid is onderbroken.

In een tweede stelling wordt daaraan een element toegevoegd: de gerechtigde van artikel 100, § 2 wordt, indien hij/zij de toelating gekregen heeft van de adviserend arts en vanuit geneeskundig oogpunt een vermindering van zijn vermogen van ten minste 50% blijft ondergaan, vermoed arbeidsongeschikt te zijn in de zin van artikel 100, § 1 en dus tevens te beantwoorden aan de voorwaarde betreffende de vermindering van het verdienvermogen van 1/3 of minder dan een 1/3. (L. MAROY, "Toegelaten arbeid tijdens een période van arbeidsongeschiktheid", Inf. RIZIV 1984, 251)

Hieruit volgt alvast dat beide paragrafen onderling verbonden zijn. Artikel 100 van de ZIV-wet voorziet derhalve geen 2 afzonderlijke systemen van erkenning in de ziekteverzekering.

Artikel 100, § 2 van de ZIV-wet beoogt de re-integratie te bevorderen van de betrokken werknemer in zijn vroegere functie of desgevallend in een andere functie. De bedoeling van artikel 100, § 2 bestaat erin om alleen die verzekerden in aanmerking te nemen die nog een behoorlijke stoornis vertonen en zonder enige twijfel nog niet in staat zijn volledig te hervatten. Artikel 100, § 2 van de ZIV-wet beoogt een aanmoedigingspremie in te lassen voor hen die strikt genomen nog niet kunnen verplicht worden tot arbeid, maar die met wat goede wil op de dalende lijn van de arbeidsongeschiktheid reeds tot een meestal partiële werkhervatting bereid gevonden worden. Het kan dus nooit de bedoeling zijn een volledige werkhervatting uit te stellen of op de lange baan te schuiven. Een gedeeltelijke werkhervatting is alleen mogelijk voor de werknemers die zonder die hervatting

nog steeds zouden beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 100, § 1 van de ZIV-wet (Arbh. Brussel, 14 September 2023, 2022/AB/536, onuitgeg.; P. DONCEEL, "Arbeidsongeschiktheid in de ziekteverzekering: organisatie van de evaluatie en herstelmogelijkheden," Tijdschr. voor Geneeskunde, 1999,984).

Artikel 100, § 2 van de ZIV-wet vormt dus een uitzondering op de eerste voorwaarde van artikel 100, § 1 van de ZIV-wet (met name dat alle werkzaamheid moet onderbroken zijn) en maakt een verdere erkenning van de arbeidsongeschiktheid mogelijk, ook als niet alle werkzaamheid is onderbroken.

Artikel 100, § 1 en § 2 van de ZIV-wet zijn bijgevolg onderling verbonden. Artikel 100 van de ZIV-wet voorziet niet in 2 afzonderlijke Systemen van erkenning van arbeidsongeschiktheid (= een erkenning op basis van verlies van verdienvermogen van minstens 66% enerzijds en een erkenning op basis van medische ongeschiktheid van 50%).

Artikel 100, § 2 is alleen van toepassing als de werknemer als arbeidsongeschikt wordt erkend overeenkomstig artikel 100, § 1 en hij later een toegelaten arbeid hervat op voorwaarde dat hij een vermindering van verdienvermogen van ten minste 50% behoudt (Cass. 18 mei 2015, Soc. Kron. 2018, afl. 9/10, noot P. PALSTERMAN). In tegenstelling tot wat [de eiseres] beweert, bestaat er tussen artikel 100, § 1 en § 2 niet louter een chronologisch verband. Artikel 100, § 2 betreft daarentegen een modaliteit van erkenning van de arbeidsongeschiktheid op grond van artikel 100, § 1. Indien de adviserend arts oordeelt dat de sociaal verzekerde niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 100, § 1 van de ZIV-wet, dan vervalt ook de erkenning op basis van artikel 100, § 2 van de ZIV-wet. Wanneer de verzekerde aldus met zijn vordering nastreeft dat hij een erkenning blijft behouden in de zin van artikel 100, § 2, dan moet hij aantonen dat hij ook verder arbeidsongeschikt blijft in de zin van artikel 100, § 1 van de ZIV-wet, uitgezonderd het aspect dat alle werkzaamheid volledig gestaakt moet zijn. (Arbh. Brussel 22 Oktober 2020, Soc. Kron.. 2022, 204)

Waar [de eiseres] stelt dat artikel 100, § 2 van de ZIV-wet slechts in zeer beperkte mate kan worden toegepast, wijst het hof erop dat § 2 inderdaad een uitzondering vormt op de bepalingen van artikel 100, § 1, zoals hierboven al werd uiteengezet en toegelicht. Dit gegeven doet evenwel geen

afbreuk aan het feit dat de voormelde lezing als de enige juiste kan worden beschouwd.

6.6. Het deskundigenonderzoek dat door de eerste rechters werd bevolen, had zowel betrekking op artikel 100, § 1 als op artikel 100, § 2 van de ZIV-wet. Bij tussenvonnis van 20 december 2022 werd een deskundige aangesteld om technisch advies te geven of [de eiseres] vanaf 21 april 2022 en verder een graad van arbeidsongeschiktheid had en eventueel nog heeft, die door artikel 100, § 1 van de ZIV-wet wordt bepaald, en in het bevestigende geval ook na te gaan of [de eiseres] een graad van ongeschiktheid heeft die door artikel 100, § 2 van de ZIV-wet wordt bepaald.

Het besluit van de aangestelde deskundige is duidelijk: de 2 ziekte-aandoeningen waarmee geïntimeerde te kampen heeft in combinatie met werk, leiden (slechts) tot een verdienvermogenvermindering van 50%.

[...]

Waar [de verweerder] terecht opmerkt dat de deskundige zich enkel heeft uitgesproken over het verdienvermogen van geïntimeerde en derhalve de criteria van artikel 100, § 2 van de ZIV-wet niet geheel correct heeft beoordeeld, stelt het hof vast dat dit geen gevolgen heeft voor de uiteindelijke beoordeling van het geschil aangezien deze duidelijk heeft gemeend dat het verdienvermogen van [de eiseres] slechts voor 50% verminderd was (en niet voor 66%) zodat zij niet langer voldoet aan de voorwaarde van artikel 100, § 1 van de ZIV-wet. Hieruit volgt dat het tweede besluit van de deskundige waarin hij vermeldt dat hij meent dat geïntimeerde vanaf 21 april 2022 verder nog een graad van arbeidsongeschiktheid heeft die door artikel 100, § 2 ZIV-wet wordt bepaald, komt te vervallen. Er zijn verder geen redenen om af te wijken van het advies van de deskundige inzake de toepassing van artikel 100, § 1 van de ZIV-wet.

[...]

6.8. Aldus [heeft] de adviserend arts van [de verweerder] [...] terecht geoordeeld dat [de eiseres] niet meer arbeidsongeschikt is in de zin van ar-

tikel 100 van de ZIV-wet. De bestreden beslissing dient dan ook onverkort te worden gehandhaafd.

Het hoger beroep van [de verweerder] is gegrond. Het beroepen vonnis wordt in die zin hervormd”.

(p. 10, onder 6.2, eerste alinea, en p. 11 – 15, 6.8, van het bestreden arrest).

Grieven

1. Krachtens artikel 100, § 1, eerste lid, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994, hieronder afgekort als Ziekteverzekeringswet, wordt de werknemer als arbeidsongeschikt erkend in de zin van deze wet, indien hij alle werkzaamheid heeft onderbroken als rechtstreeks gevolg van het intreden of het verergeren van letsels of functionele stoornissen waarvan erkend wordt dat ze zijn vermogen tot verdienen verminderen tot een derde of minder dan een derde van wat een persoon, van dezelfde stand en met dezelfde opleiding, kan verdienen door zijn werkzaamheid in de beroepencategorie waartoe de beroepsarbeid behoort, door betrokkene verricht toen hij arbeidsongeschikt is geworden, of in de verschillende beroepen die hij heeft of zou kunnen uitoefenen hebben uit hoofde van zijn beroepsopleiding.

Artikel 100, § 2, eerste lid, van de Ziekteverzekeringswet bepaalt dat als arbeidsongeschikt wordt erkend, de werknemer die een toegelaten arbeid hervat op voorwaarde dat hij, vanuit geneeskundig oogpunt, een vermindering van zijn vermogen van ten minste 50 pct. behoudt. Die bepaling wijkt af van de voorwaarde van het vermogen tot verdienen voorgeschreven bij paragraaf 1, ten gunste van de werknemer die, zoals bepaald in die paragraaf, arbeidsongeschikt is geworden en later, overeenkomstig paragraaf 2, de arbeid hervat.

Inderdaad, dat paragraaf 2 van artikel 100 voor de erkenning als arbeidsongeschikt vereist dat de werknemer

- een vermindering van het vermogen “behoudt”, betekent dat hij voordien arbeidsongeschikt moet zijn geweest in de zin van paragraaf 1,
- (een toegelaten) arbeid “hervat”, betekent dat hij voordien elke werkzaamheid moet hebben onderbroken in de zin van paragraaf 1.

Voor de toepassing van artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet is dus enkel vereist dat de werknemer die arbeidsongeschikt is geworden in de zin van paragraaf 1 van die bepaling, *later* de arbeid hervat overeenkomstig paragraaf 2, dit wil zeggen een toegelaten arbeid met behoud van een vermindering van zijn vermogen met ten minste vijftig procent.

Voor een erkenning als arbeidsongeschikt met toepassing van artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet vereisen dat de werknemer ook arbeidsongeschikt blijft in de zin van § 1, zou een voorwaarde toevoegen aan die bepaling waarin zij niet voorziet. Een werknemer kan dus als arbeidsongeschikt erkend worden als hij beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet zonder tevens te moeten (blijven) beantwoorden aan de voorwaarden van § 1 van die bepaling.

2. 1. 1. In het bestreden arrest stelt het arbeidshof vast dat

- de eiseres op 7 februari 2019 als arbeidsongeschikt werd erkend (p. 2, onder 1.1, tweede alinea, van het bestreden arrest);
- de eiseres van de verweerder in september 2019 de toelating kreeg om haar werk deeltijds te hervatten, met toepassing van artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet, toelating die een aantal keren werd verlengd (p. 3, eerste alinea, van het bestreden arrest).

Uit de vaststellingen van het arbeidshof blijkt aldus dat ten aanzien van de eiseres

- eerst (op 7 februari 2019) toepassing werd gemaakt van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet,
- vervolgens (in september 2019) van artikel 100, § 2, van die wet.

Het arbeidshof stelt aldus vast dat de eiseres arbeidsongeschikt is geworden in de zin van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet en dat zij later de arbeid heeft hervat.

2.1.2. Het arbeidshof stelt in het bestreden arrest voorts vast dat de adviserend arts van de verweerder op basis van een onderzoek van de eiseres dat plaats had op 6 april 2022 oordeelde dat de eiseres vanaf 21 april 2022 niet langer arbeidsongeschikt was in de zin van artikel 100 van de Ziekteverzekeringwet “*omdat haar letsels of stoornissen niet zwaar genoeg meer zijn om haar geschiktheid met 2/3 te verminderen*” (p. 3, onder 1.2, eerste alinea, van het bestreden arrest), aldus refererend aan artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet, zodat hij de eiseres

niet langer arbeidsongeschikt achtte in de zin van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet (p. 9, onder 6.1, van het bestreden arrest).

Uit de vaststellingen van het arbeidshof blijkt eveneens dat

- de adviserend arts van de verweerder met zijn toelichting gericht aan het arbeidsauditoraat ook refereerde aan artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet, aan de voorwaarden waarvan de eiseres evenmin nog langer zou hebben voldaan (p. 3, onder 1.2, eerste alinea, en p. 10, eerste lid, van het bestreden arrest);
- de eiseres daarmee niet akkoord ging (p. 3, onder 1.2, tweede alinea, van het bestreden arrest);
- gelet op de betwisting tussen de partijen over de graad van arbeidsongeschiktheid die aan de eiseres werd toegekend, de eerste rechter een gerechtsdeskundige benoemde om technisch advies te geven over de vraag of de eiseres vanaf 21 april 2022 en verder een graad van arbeidsongeschiktheid had en eventueel nog heeft, zowel zoals die wordt bepaald door artikel 100, § 1, als door artikel 110, § 2, van de Ziekteverzekeringwet (p. 10, onder 6.2, eerste alinea, van het bestreden arrest).

Zoals het arbeidshof ook vaststelt in het bestreden arrest, adviseerde de gerechtsdeskundige In zijn definitief verslag, neergelegd op de griffie op 12 mei 2023, als volgt:

"Inzake of [de eiseres] vanaf 21 april 2022 en verder een graad van arbeidsongeschiktheid had en eventueel nog heeft, die door artikel 100 § 1 van de gecoördineerde Wet van 14 juli 1994 wordt bepaald, is het antwoord dat dit niet het geval is.

Inzake of de eisende part] vanaf 21 april 2022 en verder een graad van arbeidsongeschiktheid had en eventueel nog heeft, die door artikel 100 § 2 van de gecoördineerde Wet van 14 juli 1994 wordt bepaald is het antwoord dat dit het geval is".

(p. 3, onder 2.2, eerste alinea, van het bestreden arrest).

Het arbeidshof oordeelt dat er geen redenen zijn om af te wijken van het advies van de gerechtsdeskundige met betrekking tot de toepassing van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet (p. 15, bovenaan, van het bestreden arrest).

Met betrekking tot de vraag of de eiseres vanaf 21 april 2022 arbeidsongeschikt was in de zin van artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet, oordeelt het ar-

beidshof dat het besluit van de gerechtsdeskundige daarover “komt te vervallen”, overwegende dat

- duidelijk is dat wie niet heeft voldaan aan de voorwaarden van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet, niet kan overstappen naar artikel 100, § 2, omdat de tekst van dit artikel daarover geen twijfel laat bestaan door te spreken van “de betrokkene *hervat* de arbeid, maar moet een vermindering van zijn vermogen van ten minste 50% *behouden*” (p. 11, derde alinea, van het bestreden arrest);
- de mogelijkheid van een werkhervatting op basis van artikel 100, § 2 van de ZIV-wet (enkel) een mildering vormt van het uit § 1 van hetzelfde artikel afgeleide verbod om een beroepsactiviteit te cumuleren met een uitkering voor arbeidsongeschiktheid (p. 11, tweede volledige alinea, en 12, eerste alinea, van het bestreden arrest);
- beide paragrafen onderling verbonden zijn, zodat artikel 100 van de Ziekteverzekeringwet niet voorziet in twee afzonderlijke systemen van erkenning in de ziekteverzekering (p. 13, derde alinea, van het bestreden arrest);
- met toepassing van artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet een gedeeltelijke werkhervatting alleen mogelijk is voor de werknemers die zonder die hervatting nog steeds zouden beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet (p. 13, vierde alinea, van het bestreden arrest);
- artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet een uitzondering vormt op de eerste voorwaarde van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet, met name onderbreking van alle werkzaamheid, en een “verdere” erkenning van de arbeidsongeschiktheid mogelijk maakt, ook als niet alle werkzaamheid is onderbroken;
- artikel 100, § 1 en § 2, van de Ziekteverzekeringwet bijgevolg onderling verbonden zijn en artikel 100 van de Ziekteverzekeringwet niet voorziet in twee afzonderlijke systemen van erkenning van arbeidsongeschiktheid, zijnde een erkenning op basis van verlies van verdienvermogen van minstens 66 % enerzijds en een erkenning op basis van medische ongeschiktheid van 50 % anderzijds (p. 13, zesde alinea, van het bestreden arrest);
- artikel 100, § 2, enkel van toepassing is als de werknemer als arbeidsongeschikt wordt erkend overeenkomstig artikel 100, § 1, en hij later een toegelaten arbeid hervat op voorwaarde dat hij een vermindering van verdienvermogen van ten minsten 50 % behoudt, tussen artikel 100, § 1, en § 2, niet louter een chronologisch verband bestaat, maar artikel 100, § 2, een modaliteit van erkenning van arbeidsongeschiktheid op grond van artikel 100, § 1, betreft, zodat de erkenning op basis van artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet vervalt als de adviserend arts oordeelt dat de sociaal verzekerde niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 100, § 1, en de verzekerde die met zijn vordering nastreeft dat hij een erkenning blijft behouden in de zin van artikel 100, § 2, hij moet aantonen dat hij ook verder arbeidsongeschikt blijft in de zin van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet, uitgezonderd het aspect dat alle werkzaamheid volledig gestaakt moet zijn (p. 14, onderaan, - p. 15, bovenaan, van het bestreden arrest).);
- § 2 van artikel 100 van de Ziekteverzekeringwet weliswaar een uitzondering vormt op de bepalingen van artikel 100, § 1, zoals het arbeidshof die uiteenzet en toelicht,

maar dit geen afbreuk doet aan het feit dat zijn lezing als de enige juiste kan worden beschouwd (p. 14, tweede alinea, van het bestreden arrest);

- aangezien de gerechtsdeskundige duidelijk heeft gemeend dat het verdienvermogen van de eiseres slechts voor 50 % verminderd was (en niet voor 66 %) zodat zij niet langer voldoet aan de voorwaarde van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet, zodat het tweede besluit van de gerechtsdeskundige waarin hij vermeldt dat hij meent dat de eiseres vanaf 21 april 2022 verder nog een graad van arbeidsongeschiktheid heeft die door artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet wordt bepaald, komt te vervallen (p. 14, laatste alinea, van het bestreden arrest);
- de adviserend arts van de verweerder in de beslissing van 11 april 2022 dus terecht heeft geoordeeld dat de eiseres vanaf 21 april 2022 niet meer arbeidsongeschikt is in de zin van artikel 100 van de Ziekteverzekeringwet en de bestreden beslissing onverkort dient te worden gehandhaafd (p. 15, onder 6.8).

Uit de voormelde vaststellingen en overwegingen van het arbeidshof volgt dat het arbeidshof

- het arbeidshof zich voor zijn beoordeling van de vordering van de eiseres verlaat op het advies van de door de eerst rechter benoemde gerechtsdeskundige;
- diens advies dat het wel het geval is dat de eiseres vanaf 21 april 2022 en verder een graad van arbeidsongeschiktheid had en eventueel nog heeft, die door artikel 100 § 2 van de Ziekteverzekeringwet wordt bepaald, niet dienstig acht omdat de eisers volgens de gerechtsdeskundige vanaf die datum niet langer voldoet aan de voorwaarde van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet;
- de vordering van de eiseres tot vernietiging van de beslissing van de adviserend arts van de verweerder van 11 april 2022 afwijst op het motief dat een sociaal verzekerde werknemer die voldoet aan de voorwaarden die artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet geen aanspraak kan maken op een arbeidsongeschiktheidsuitkering met toepassing van die wet als hij niet tevens voldoet aan de voorwaarden van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet.

3. Aangezien, zoals hierboven onder randnummer 1 uiteengezet, de toepassing van artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet enkel vereist dat de werknemer die als arbeidsongeschikt is erkend in de zin van artikel 100, § 1, van die wet, *later* overeenkomstig paragraaf 2 de arbeid hervat en niet tevens is vereist dat die werknemer nog als arbeidsongeschikt erkend blijft in de zin van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet

- oordeelt het arbeidshof op basis van de onder randnummer 2 weergegeven vaststellingen en overwegingen niet wettig dat het besluit van de gerechtsdeskundige waarin hij vermeldt dat hij meent dat de eisers vanaf 21 april 2022 en verder nog een graad van arbeidsongeschiktheid had en eventueel nog heeft die door artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet wordt bepaald, “komt te vervallen” (p. 14, onderaan, p. 15, bovenaan, van het bestreden arrest);

- en beslist het op basis van de overweging dat er geen redenen zijn om af te wijken van het advies van de deskundige dat de eiseres vanaf 21 april 2022 en verder niet een graad van arbeidsongeschiktheid had en eventueel nog heeft die door artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet wordt bepaald, niet wettig dat de adviserend arts van de verweerder in zijn beslissing van 11 april 2022 terecht heeft geoordeeld dat de verweerder vanaf 21 april 2022 niet meer arbeidsongeschikt is in de zin van artikel 100 van de Ziekteverzekeringwet, zodat de bestreden beslissing onverkort dient te worden gehandhaafd (p. 15, 6.8, van het bestreden arrest).

Conclusie

Het arbeidshof verklaart het hoger beroep van de verweerder niet wettig gegrond, hervormt het beroepen vonnis niet wettig in die zin, verklaart de oorspronkelijke vordering van de eiseres niet wettig ongegrond, bevestigt niet wettig de bestreden beslissing van de adviserend arts van de verweerder van 11 april 2022 en zegt niet wettig voor recht dat de verweerder vanaf 21 april 2022 niet langer arbeidsongeschikt is in de zin van artikel 100, §1 en § 2, van de Ziekteverzekeringwet (schending van artikel 100, inzonderheid § 1, eerste lid, en § 2, eerste lid, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994).

TOELICHTING

1.1. Ten onrechte meent het arbeidshof voor zijn zienswijze steun te vinden in een arrest van uw Hof van 8 mei 2015, gewezen in de zaak ingeschreven op de rol onder het nummer S.13.0012. Het arbeidshof leest in dat arrest dat artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet alleen van toepassing is als de werknemer als arbeidsongeschikt wordt erkend overeenkomstig artikel 100, § 1, en hij later een toegelaten arbeid hervat op voorwaarde dat hij een vermindering van verdienvermogen van ten minste 50 procent behoudt (p. 13, laatste alinea, van het bestreden arrest).

De zaak waarin uw Hof met het voormelde arrest uitspraak deed, betrof echter enkel de beoordeling van de (aanvankelijke) arbeidsongeschiktheid van een sociaal verzekerde in de zin van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet, zonder dat een toepassing van artikel 100, § 2, van die wet echt aan de orde was. Uw Hof beantwoordde in dat arrest inderdaad de vraag of om uit te maken of een werknemer arbeidsongeschikt is in de zin van artikel 100, § 1 en meer bepaald om de

vermindering van het verdienvermogen te bepalen, rekening mag worden gehouden met de mogelijkheid een deeltijdse tewerkstelling. Het arbeidshof had in de voor uw Hof bestreden beslissing geoordeeld:

“Er kan doorgaans enkel sprake zijn van arbeidsgeschiktheid als de werknemer alle opdrachten kan uitvoeren die bij de activiteit horen.

Men moet dus geen rekening houden met de werkzaamheden die louter deeltijds kunnen worden verricht”.

Uw Hof verwierp die zienswijze en oordeelde dat de rechter de omstandigheid dat een deeltijdse betrekking mogelijk is, wel degelijk dient te betrekken in zijn beoordeling van de arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 100, § 1, van de Ziekteverzekeringwet.

Dat artikel 100, § 2, van de wet aan bod kwam in het arrest van 8 mei 2015, is toe te schrijven aan het feit dat arbeidshof ter ondersteuning van zijn zienswijze verwees naar artikel 100, § 2, van de Ziekteverzekeringwet. In de voorziening werd daartegen opgenomen met een cassatiemiddel waarin werd aangevoerd:

“Artikel 100, § 2, van de gecoördineerde wet beoogt niet de wijze te bepalen waarop de in paragraaf 1 bedoelde ongeschiktheid moet worden beoordeeld. De regel van paragraaf 2 waaraan het arrest refereert is hier niet van toepassing en vormt trouwens een uitzondering op de regel van paragraaf 1.

Het arrest dat artikel 100, § 1, van de gecoördineerde wet uitlegt op grond van paragraaf 2, schendt bijgevolg die beide bepalingen”.

In het arrest van uw Hof van 18 mei 2015 was dus niet dezelfde rechtsvraag aan de orde als die welke het voorwerp uitmaakt van deze zaak, namelijk de vraag of een werknemer die oorspronkelijk als arbeidsongeschikt is erkend op grond van paragraaf 1 van artikel 100 van de Ziekteverzekeringwet, d.w.z. voor 66 %, later bij hervatting van het werk met een beroep op artikel 100, paragraaf 2, nog steeds 66 % arbeidsongeschikt dient te zijn met toepassing van § 1, dan wel volstaat dat hij 50 % arbeidsongeschikt is.

1.2. Niettemin kan uit het arrest van uw Hof van 18 mei 2015 worden afgeleid dat, anders dan het arbeidshof aanneemt in het door deze voorziening bestreden arrest, paragraaf 2 een uitzondering is op paragraaf 1, ook wat betreft de voorwaarde van het vermogen tot verdienen en dus niet enkel wat betreft de voorwaarde van stopzetting van alle werkzaamheden, zodat het wel degelijk zo is dat beide paragrafen los van elkaar dienen te worden gelezen, ook wat betreft de voorwaarde inzake het verdienvermogen. Tussen beide paragrafen bestaat enkel een chronologische band, zoals de eiseres voor het arbeidshof aanvoerde tegen het door deze voorziening bestreden arrest: *aanvankelijk 66 procent arbeidsongeschiktheid (§ 1), daarna bij hervatting werk met toepassing van § 2 slechts 50 procent vereist.* Uw Hof overweegt in het arrest van 18 mei 2015 inderdaad in niet mis te verstane bewoordingen (onderstreping toegevoegd):

“Artikel 100, § 2, bepaalt dat als arbeidsongeschikt wordt erkend, de werknemer die een toegelaten arbeid hervat op voorwaarde dat hij, vanuit geneeskundig oogpunt, een vermindering van zijn vermogen van ten minste 50 procent behoudt.

Die bepaling wijkt af van de voorwaarde van het vermogen tot verdienen voorgeschreven bij paragraaf 1, ten gunste van de werknemer die, zoals bepaald in die paragraaf, arbeidsongeschikt is geworden en later, overeenkomstig paragraaf 2, de arbeid hervat."

Uit die overwegingen blijkt dat, op hun chronologische band, m.a.w. op hun opeenvolging in de tijd na, beide paragrafen los van elkaar dienen te worden gelezen en dat dus paragraaf 1 niet kan worden uitgelegd op grond van paragraaf 2 en dat, omgekeerd, zoals in deze zaak, § 2 niet gecumuleerd moet worden met § 1, aangezien het een afwijking vormt op § 1, ook wat betreft de voorwaarde inzake het verdienvermogen.

De overweging die het arbeidshof maakt bij zijn verwijzing naar het arrest van uw Hof van 18 mei 2015 ("*Artikel 100, § 2 is alleen van toepassing als de werknemer als arbeidsongeschikt wordt erkend overeenkomstig artikel 100, § 1 en hij later een toegelaten arbeid hervat op voorwaarde dat hij een vermindering van verdienvermogen van ten minste 50% behoudt*" – p. 13, onderaan, van het bestreden arrest) is op zich wel correct en op zich ook in overeenstemming met het arrest van uw Hof. Maar daaruit blijkt precies wel degelijk dat enkel een chronologische band tussen beide paragrafen bestaat, in tegenstelling met wat het arbeidshof daaruit volgens de onmiddellijk daarop volgende overweging afleidt.

Het arbeidshof oordeelt dan ook niet wettig dat paragraaf 2 van artikel 100 van de Ziekteverzekeringwet slechts een uitzondering is op paragraaf 1 wat betreft de voorwaarde inzake stopzetting van alle werkzaamheden. Die paragraaf 2 vormt ook een afwijking van paragraaf 1 wat betreft de voorwaarde van het vermogen tot verdienen, zoals uw Hof op 18 mei 2015 oordeelde.

2. De eiseres verwijst bovendien ter ondersteuning van het middel dat zij aanvoert, naar de conclusie van advocaat-generaal Génicot vóór het hierboven vermelde arrest van uw Hof van 18 mei 2015. Zij treedt de argumentatie van de advocaat-generaal bij, die als volgt kan worden samengevat m.b.t het deel daarvan dat relevant is voor deze zaak.

Artikel 100, § 2, vormt slechts een afwijking op de regeling die artikel 100, § 1, instelt. Als artikel 100, § 2, binnen het kader van § 1 zou vallen, zou het een extra voorwaarde toevoegen en daarmee een wantrouwen uitdrukken tegenover de daadwerkelijke werkhervatting, terwijl daarentegen § 2 ervoor zorgt dat "*le travailleur qui fait l'effort de reprendre le travail bénéficie de critères plus souples de reconnaissance de son incapacité de travail*" (de werknemer die de moeite doet om het werk te hervatten, profiteert van soepelere criteria voor de erkenning van zijn arbeidsongeschiktheid)" (P. PALSTERMAN, "L'incapacité de travail et des travailleurs salariés. Approche transversale", in *Le maintien au travail de travailleur devenu partiellement inapte*, M. DAVAGLE (ed.), Anthémis, 2013, 24-26).

Artikel 100, § 2, vormt duidelijk een uitzondering op het systeem dat is ingesteld in § 1, in het geval van een daadwerkelijke deeltijdse werkhervatting en kan niet worden gebruikt als interpretatief voorbeeld.

Anders dan het arbeidshof oordeelt in het door deze voorziening bestreden arrest, zijn er dus wel degelijk twee systemen.

OM DEZE REDENEN

Concludeert de eiseres dat het uw Hof behage

- de bestreden beslissing te vernietigen,
- de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander arbeidshof,
- uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

Gent, 8 januari 2025

Voor de eiseres,

Willy van Eeckhoutte,
advocaat bij het Hof van Cassatie.